

Goigs de Santa Eulàlia de Mèrida

L'Hospitalet de Llobregat

Ubicació

Comarca: Barcelonès
Lloc/Adreça: Església de Santa Eulàlia de Mèrida
Alçada: 9

Coordenades:

Latitud: 41.36007
Longitud: 2.09899
UTM Est (X): 424637
UTM Nord (Y): 4579121

Classificació

Número de fitxa 08101 - 451
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Música i dansa
Estil / època: Contemporani Modern
Segle XVII-XX
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: publicat
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Religios
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Santa Eulàlia de Mèrida](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 07/02/2018 - 01:00

Descripció

GOIGS DE SANTA ELULARIA DE MÈRIDA VERGE Y MÀRTIR, Patrona del Lloch del Hospitalet, ques cantan en sa antiga capella, situada en lo mateix lloch, i que diuen així:
L'Hospitalet vos pregona, / gran Patrona, / ahont vostre llahor se canta, / Eularia verge, y molt santa./
En lo lloch de Porcellana, / soberana, /lo vostre pare os retira/per lliurarvos de la ira/mes tirana,/ allí l'pa mudar se mira/en flors, quant vostra ma l'dóna,/ gran Patrona, etc./
Quant de Calfurniá sabéreu/ y entenguéreu, / que per Daciá substituía/ en Mérida, y sa ira impía/ compreguén, / que de Cristo la fe pia/ aniquilar cruel blasona,/ gran Patrona, etc./
Lo sant retiro deixáreu/ y os ne anáreu/ á la ciutat pressurosa; / embestirlo valerosa/ no dubtáreu; / seguintvos també animosa/ Julia, vostra companyona/ gran Patrona, etc./
Admirá la tiranía / la osadía, / mirantvos tan delicada/ en séxo y edat, burlada/ sa porfia/ espera, ab manya taymada,/ ab ofertes que amontona, / gran Patrona, etc./
Veyent que constant resistiau, / ni voliau/ obehirlo; ab furia ayrada / amenassa, que ultrajada/ patiriau / cruels toremets, y maltractada / seria vostra persona, / gran patrona, etc. /
Cruels assots y unglas ferradas, / delicadas, / per tot vostras carns rome pren, / cue dels blancs ossos se veren / arrancadas/ de tot quant los sayons feren/ la vostra fe no se adona, / gran patrona, etc. /
En cals viva sepultada / y amarada, / ab plom líquit tota os banya; / veyent quel ardor no'us danya, / sóu posada, / en descuberta campanya, / en ecúleo, fiel campeona, / gran patrona, etc./
De llums y atxas vorás flama / cruel inflama/ vostres pits, costats y cara; / mes vostre fe no repara/ viva llama / tragar, meravella rara, / quel ardor del cor abona, / gran Patrona, etc./
Ab las flamas que tragáreu, / espiráreu, / y volant paloma hermosa, / la vostra ánima ditxosa / enviáreu / á gosar, de Cristo esposa, / amb ell la immortal corona, / gran Patrona, etc./
Vos deixan atormentada y afeada, / mes lo cel vos hermo seja, / y ab neu cándida os blanqueja, / y adornada/ ab esta gala campeja / la gran gloria que ell vos dona, / gran patrona, etc./
Qui á Provensana fundaren, / dedicaren/ á Vos est temple ab grandesa, / invicta Rossellonesa, / que invocaren, / quan servint á sa princesa / vingueren á Barcelona, gran Patrona, etc./
TORNADA. / Lo Hospitalet vos pregona / gran Patrona, / ahont vostre llahor se canta, Eularia verge, y molt santa./
Ora pro nobis, beata Eulalia / Ut digni efficiamur promissionibus Christi.
OREMUS/ Omnipotens sempiterna Deus, qui infirma mundi eligis, ut fortia quaeque confundas: da nobis in festivitate sanctae virginis et martyris tuae Eulaliae congrua devotione gaudere; ut et potentiam tuam in ejus passione laudemus, et promissum nobis percipiamus auxilium. Per Christum Dominum nostrum. R. Amen.
En las festivitats de entre any se diu la següent.
Indulgentiam nobis, quaesumus Domine, beata Eulalia virgo et martyr imploret, quae tibi grata semper extitit et merito castitatis et tuae professione virtutis. Per Christum../
Barcelona: Estampa dels Heereus de la V. Pla, carrer de la Princesa, 1860.

Història

Els goigs són cançons populars o poesies de caire religiós, adreçades als sants, les santes, la Mare de Déu o Crist. Tradicionalment es canten en les festivitats religioses. Acostumen a tenir dues parts: a la primera s'explica la vida, miracles i martiri del sant; mentre que a la segona se li fan peticions de protecció per a la comunitat.

La tradició dels goigs té els seus orígens en la representació dels misteris medievals. La primera vegada que es troba documentada la paraula goigs és a la Crònica de Ramon Muntaner (1325-1328), on consta que ja se'n cantaven, i el primer text conegut de goigs són els Goigs de Nostra Dona, conservats al manuscrit del Llibre vermell de Montserrat (de final del segle XIV). Els gremis i confraries, especialment la del Roser, popularitzen els goigs dels seus patrons respectius. Malgrat tot, els goigs tal i com els coneixem i que es canten actualment, cal situar-la a partir de la determinació del Concili de Trento (1545-1563), per potenciar

la pietat popular a través d'aquest tipus de manifestacions litúrgiques. El gran moment de creació dels goigs fou el segle XVII, quan totes les esglésies parroquials, així com les capelles i capelletes més petites foren dotades d'aquestes manifestacions. Es desconeix el creador de la lletra i la música dels goigs, però quasi bé tots foren editats per impremta durant les primeres dècades del segle XX, i les músiques foren recompostes i arranjades també durant aquest període.

